

[Udenrigsministeren.]

tal 1934, da man fik Ret til en vis Mængde af Deviser, overskred Beløbet gennem de større Forsendelser til Tyskland af Fisk. Til Gengæld kræves nu fra tysk Side et Fradrag i de Deviser, som stilles til Raadighed for Januar Kvartal. Vi har rejst Spørgsmaalet for om muligt at komme bort fra dette Fradrag. Om det kan lykkes, skal jeg ikke i dette Øjeblik kunne sige, men vi gør, hvad vi kan i den Henseende, og er selvfølgelig rede til paa ethvert Tidspunkt at drøfte de forskellige Skridt med Repræsentanter for Fiskerierhvervet.

Jeg skal dernæst sige til den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti (Lange), at den Udtalelse, han fremsatte om Rigsdagens Stilling, maatte jeg jo være forberedt paa at høre, idet den har været fremsat i Fjor og er gentaget i Aar i Folketinget. Jeg kan imidlertid ikke rigtig se, at der er Grundlag derfor. Det ærede Medlem mener ikke, at der vil være noget i Vejen, hvis bare Rigsdagen slipper for overhovedet at beskæftige sig med Sagen og tage Beslutning derom. Da vi i Fjor traf den første Aftale med Tyskerne, lagde Tyskerne imidlertid afgørende Vægt paa, at denne Aftale fik en saadan traktatmæssig Form, at den maatte ratificeres, naturligvis kun Hovedpunkterne, nogle enkelte bestemte Hovedlinier i Aftalen, og vi stod da over for dette, om vi vilde forringe Betingelserne under Forhandlingen eller gaa ind herpaa, og jeg tænker ikke, at der er et eneste Rigsdagsmedlem, som vilde have ønsket, at vi skulde skaffe vore Erhverv ringere Vilkaar som Følge af, at vi viste en særlig Modstand med Hensyn til et Punkt af væsentlig formel Betydning. I Aar var der ingen Mulighed for at forny denne Aftale, uden at Fornyelsen fik samme Form som i Fjor. Det laa allerede deri, at der ikke i Aftalen fra i Fjor, der var undergivet Rigsdagsbeslutning, fandtes nogen Bestemmelse om Forlængelse uden fornyet Rigsdagsbeslutning. Men en saadan Bestemmelse er nu indføjet, saa at Rigsdagen næste Aar kan slippe for at være med til dette, forudsat at vi, hvad der er ret sandsynligt, skal have en Aftale af samme Art, idet Aftalen da kan træffes gennem simpel Noteveksling mellem Regeringerne. Der er ikke fra Ministeriets Side noget Ønske om at dele eller fjerne Ansvaret ved den Form, denne Beslutning faar.

Med Hensyn til selve Spørgsmaalet om Rigsdagens Medvirken bør jeg maaske tilføje, at naar det ærede Medlem udtalte, at Slutprotokollen, der omtales i Slutningen,

ikke er bekendt, maa dette være en Fortalelse, idet denne Slutprotokol er optrykt sammen med selve Forslaget; den er altsaa i selve sin Ordlyd kendt for det høje Ting, men jeg antager, at det ærede Medlem fortrinsvis har tænkt paa de til Aftalen knyttede Vareudvekslingsaftaler, som er af en mere omfattende Betydning. Det er rigtigt, at disse ikke er kendt for Offentligheden, idet der er en stor Del deraf, som man fra tysk Side lægger afgørende Vægt paa ikke at faa offentliggjort. Tyskland handler for en stor Del som Stat og betragtes en Mængde af de Beslutninger, der træffes, som Forretningsbeslutninger, man ikke forelægger for Offentligheden som sædvanlige politiske Beslutninger. Det er et Hensyn, som vi er nødt til at tage. Det vil dog ikke paa afgørende Maade indskrænke Rigsdagens Betingelser for at faa fuld Klarhed over Rækkevidden af, hvad der besluttet, idet Rigsdagens Udvalg vil faa Lejlighed til — Folketingets Udvalg har faaet det, og Landstingets Udvalg kan faa det — gennem de Forhandlinger, vi fører med dem, at gøre sig bekendt med hele Karakteren af Aftalen, og jeg antager, at der heri for de Medlemmer, som ikke sidder i Udvalgene, maa ligge en væsentlig Betyggelse. Men i øvrigt har jeg allerede i Fjor sagt, at det, man tager Ansvaret for her, er selvfølgelig den Beslutning, man vedtager, og ikke alle de Enkeltheder, der er blevet aftalt mellem Danmark og Tyskland ved denne Lejlighed; dem tager Ministeriet meget gerne Ansvaret for.

Det ærede Medlem udtalte, saa vidt jeg forstod, ogsaa Ønsket om, at man ved en anden Lejlighed skulde finde Mulighed for en større Deltagelse i Forhandlingerne fra Rigsdagens Side. Jeg skal hertil sige, at det udenrigspolitiske Nævn jo har fuld Adgang til at faa Oplysninger om disse Aftaler i det Omfang, som Forholdene tillader, ogsaa paa et tidligere Tidspunkt, dog vel sjældent under selve Delegationsdrøftelsen. Men med Hensyn til Deltagelsen i Delegationerne er Forholdet det, at dengang den vigtigste af disse Delegationer blev sammensat, nemlig den Delegation, der forhandlede om vore Handelsaftaler med England, henvendte jeg mig til Rigsdagens Partier og opfordrede dem til at lade sig repræsentere i den Delegation, der skulde føre Forhandlingerne i London, men jeg mødte fra det ene Partis Side et ganske bestemt Afslag. Nu vil vi vel alle være paa det rene med, at en saadan Deltagelse kun kan foregaa, hvis alle Partier,